

Μήνυμα του Συντονιστή Εκπαίδευσης στο Γιοχάνεσμπουργκ Δρ. Γεωργίου Βλάχου, για την Παγκόσμια Ημέρα της Ελληνικής Γλώσσας - 9 Φεβρουαρίου 2021

Η Θεσμοθέτηση της 9^{ης} Φεβρουαρίου με απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Παιδείας και Θρησκευμάτων και Εξωτερικών, ως Παγκόσμια Ημέρα της Ελληνικής Γλώσσας (ΦΕΚ Β 1384/24-4-2017) καταδεικνύει την οικουμενική διάσταση του ελληνικού πνεύματος, όπως διαδόθηκε μέσω της Ελληνικής Γλώσσας και παράλληλα ικανοποιεί ένα διαχρονικό αίτημα του Απόδημου και Ομογενειακού Ελληνισμού.

Η Ελληνική Γλώσσα και η ελληνική γραφή δεν είναι μόνο από τις παλιότερες του κόσμου και της Ευρώπης, όπως μαρτυρούν τα γραπτά μνημεία, αλλά είναι και η γλώσσα και η γραφή της έκφρασης του ανθρώπινου πνεύματος στις πρώτες μεγάλες στιγμές της δημιουργίας του. Δεν είναι απλά μέσο επικοινωνίας. Είναι φορέας που συμπυκνώνει τα ιδανικά και τις αξίες του Έθνους μας. Είναι το μεγάλο συνεκτικό και συνάμα αποδεικτικό στοιχείο αυτού που ονομάζουμε Ελληνικότητα που υπάρχει και ζει αδιάλειπτα από τον Όμηρο μέχρι σήμερα.

Η Ελληνική γλώσσα, βεβαίως, είναι ένας ζωντανός οργανισμός, έχει την τάση να εξελίσσεται σταδιακά στο πέρασμα του χρόνου, να προσαρμόζεται στις ιστορικές, κοινωνικές και πολιτισμικές μεταλλάξεις ή προκλήσεις και να αντικατοπτρίζει τη διαφορετικότητα κάθε εποχής για πάνω από σαράντα αιώνες. Αυτό το στοιχείο την καθιστά αθάνατη. Δεν είναι μόνο ο πλούτος, η τελειότητα, η ακρίβεια, η μουσικότητα, η σαφήνεια και η ευλυγισία της. Είναι το ότι η ελληνική γλώσσα έχει ξεπεράσει τα σύνορα, υπερβαίνοντας γεωγραφικά και χρονικά πλαίσια. Η απεραντοσύνη της αποτυπώνεται ανάγλυφα στον τρόπο με τον οποίο έχει μπολιάσει όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές γλώσσες, γονιμοποιώντας την παγκόσμια σκέψη. Και αυτός είναι ο λόγος, για τον οποίο τόσοι μεγάλοι ξένοι διανοητές μίλησαν και έγραψαν για αυτήν, εξυμνώντας το μεγαλείο της. Η μεγάλη Γαλλίδα Ακαδημαϊκός και συγγραφέας Ζακλίν Ντε Ρομιγύ αναφέρει χαρακτηριστικά: «Όλος ο κόσμος πρέπει να μάθει Ελληνικά, επειδή η Ελληνική γλώσσα, μας βοηθάει πρώτα από όλα να καταλάβουμε την δική μας γλώσσα».

Η ανάδειξη, η προβολή, η ενίσχυση εκμάθησης και διάδοσης της Ελληνικής γλώσσας στο εξωτερικό, στα σχολεία του Απόδημου και Ομογενειακού Ελληνισμού θα πρέπει να αποτελεί προτεραιότητα, όχι μόνο γιατί η γλώσσα αποτελεί ένα συνδετικό κρίκο μεταξύ της μητέρας πατρίδας και της Διασποράς, αλλά και γιατί ο Ελληνισμός είναι στοιχείο ζωντανό, δυναμικό και διαρκώς εξελισσόμενο. Ανανεώνεται συνεχώς, αναπροσαρμόζεται σε νέες περιστάσεις, αφομοιώνει καινούργιες επιδράσεις, ανακαλύπτει νέους δρόμους, βαίνει διαρκώς προς την πρόοδο. Η Παγκόσμια Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας είναι λοιπόν ένα ταξίδι στο χρόνο σε μια συνεχή πορεία δυόμισι και πλέον χιλιάδων ετών για την οποία είμαστε υπερήφανοι και έχουμε το χρέος να συνεχίσουμε.

Κλείνοντας, σας παραθέτω ένα απόσπασμα από το πολυδιάστατο μυθιστόρημα του Άρη Φακίνου *Το κάστρο της μνήμης* που δίνει εντυπωσιακή παγκοσμιότητα στους ποικιλόμορφους

αγώνες των Ελλήνων για τη διαφύλαξη της συλλογικής μνήμης, της ταυτότητας και της ΓΛΩΣΣΑΣ τους.

«Σιγά σιγά είχε αρχίσει κι αυτός να βρίσκει απίστευτη, ανεξήγητη την επιβίωση της πατρίδας του, του ήταν αδύνατο να καταλάβει τι ακριβώς είχε συμβεί κι αυτή η χώρα είχε επιζήσει ύστερα από τόσες και τόσες κατακτήσεις, βάρβαρες επιδρομές, πολέμους, σφαγές. Δεν είχαν άδικο οι ξένοι που μεναν εμβρόντητοι όταν τον άκουγαν να μιλάει μια γλώσσα που μιλιόταν πριν τρεις χιλιάδες χρόνια, που δεν την είχε μάθει σε σχολεία και σε Πανεπιστήμια. Καμιά φορά, εκεί που μελετούσε, σταμάταγε για λίγο τη δουλειά και έπαιρνε στα χέρια του μια Ιλιάδα, διάβαζε λίγους στίχους μεγαλόφωνα, σχεδόν τραγουδιστά, όπως έκαναν οι πλανόδιοι μουσικάντες στου Παλιόκαστρου τα πανηγύρια. Σαν άκουγε την ίδια του τη φωνή, μόνο και μόνο σαν πρόφερε τον πρώτο στίχο, κείνο το «Μήνιν άειδε, Θεά», τα μάτια του πλημμύριζαν δάκρυα».

Ο Αναπληρωτής Συντονιστής Εκπαίδευσης

